1

Якось так сталося, що один тато залишився зі своєю донею сам: мама їхня потрапила в лікарню. Вечорами вони разом сумували за мамою, а коли сумуєш, то звісно, що потрібно: розважитися. Пізніше, коли дівчинка втомлювалася, вони обоє з татом помічали, що вікна їхні напрочуд чорні, що в хаті повітря стає густе і від нього починають важчати повіки. І щось солодке-солодке входить у груди, аж хочеться звестися навшпиньки, витягти вгору руки і, позіхаючи, рости й рости, скільки можна за один вечір.

— Розкажи мені казку, — попросила сонно дівчинка після того, як кілька разів вона отак потяглася, — бо щось той дядько Сон бариться.

Тато присунув стільця до ліжка.

— Розкажу тобі про стола, повного ласощів, — сказав він.

2

— Жив-був на світі хлопчик. Звали його… хто його й знає, як його звали.

— Хай його звуть, як і тебе, — сказала дівчинка.

— Добре, хай його так і звуть. Так от, був це такий собі звичайний хлопчик. Але не по-звичайному любив він поласувати…

То був інший час, як тепер. Тоді про ласощі діти тільки й мріяли. Якось він ліг спати й подумав:

"От якби мені приснився Золотий Стіл. На ньому повно ласощів, і то таких, про які тільки в книжках пишуть".

Лежить він, і йому здається, що крізь темне вікно безшумно вплив до нього темно-синій, майже невидимий птах. Хтозна і як, але опинився він на спині в того птаха і полетів. А потім десь і птах подівся, а він уже й сам стрибає з гори на гору. Стане на верхівці, а тоді як стрибне! За мить уже й на іншій горі опиняється. Отак він і йшов, отой хлопчик. Розженеться, розженеться і ф-ю-ю-їть! — полетів! А тоді знову: ф-ю-ю-їть! І знову — на іншій горі. Літав отак кілометровими кроками, а з неба дивився на нього Місяць. Коло нього сиділа Зіронька і дивилася й собі.

— Гей, Місяцю, — гукнув їм хлопець, — і ти, Зіронько, скажіть мені, чи туди я йду?

— Туди, — всміхнулася Зіронька, — тільки не поспішай так, бо перескочиш через поле.

— Поле? — перепитав хлопчик, — Яке ж це поле?

— Поле із Золотим Столом.

І тільки вона це сказала, як він і справді побачив Поле. Воно світилося під місячним промінням, наче срібне. Дивне сяйво огортало його, а якраз посередині стояв Золотий Стіл. Коло нього спинилася прегарна дівчинка в білому платтячку. Вона теж була срібна і світилася.

"Оце так диво, — подумав хлопчик, — оце так красуня!"

— Хто ти, красуне? — спитав він, — Я тебе ніколи не зустрічав…

— Ну як же? — засміялася дівчинка, — Ану зирни на небо!

Хлопчик зирнув на небо — і справді: світився Місяць, всміхався Місяць, а коло нього, гей, ви, певне, здогадалися, коло нього таки не було Зірочки.

— Це ти спустилася до мене? — захоплено спитав хлопчик, — Це ти принесла той Стіл?

Дівчинка засміялася знову. Вона сміялася так, начебто дзвонили золоті дзвінки.

— Я завжди приходжу до вас, дітей, котрі люблять ласощі й не мають їх, — сказала вона, — От я й прийшла до тебе. Іди сюди. Тільки не дуже підстрибуй, а то перелетиш Поле і ніколи не покуштуєш моїх ласощів.

Але хлопчик хотів покуштувати тих ласощів. Він закусив губу, стис кулачки і, ледве-ледве перебираючи ногами, навшпиньки рушив до Зірочки. Він ішов, і Поле світилося. Ішов — і дівчинка всміхалася. І хлопчик був щасливий від того світла і від тієї усмішки. Перед ним лежало чисте, залите сяйвом Поле, а на ньому повний дивовижних ласощів Золотий Стіл.

3

Дівчинка слухала казку дуже уважно. Вона аж рота розтулила.

— Тату, а цеє...— мовила вона, — Ну, я хочу сказати, ти попробував тих ласощів?

Тоді тато розсміявся. Дочка не зовсім зрозуміла, чому він сміється, але їй і не треба було, адже казку розповідалося перед сном, а повітря в хаті вже було таке густе, що й дихати хотілося рівніше й повільніше. А окрім того розчинилися двері і в них ніхто не ввійшов. Але вона знала вже, хто ввійшов: то мав обов'язково бути дядько Сон. А коли так, то й

вона могла спокійненько заплющити очі і, як той хлопчик, що потім став її татом, рушити на Поле. І вона заплющилась, і позіхнула, і дозволила дядькові Сну підтикнути під неї ковдру, а тоді взяла й рушила. Але вона не летіла. Йшла і смоктала пальця. Бо дуже й дуже думала. Ото дивне Поле! Ото дивна дівчинка! Хіба так буває? В казках, може, й буває а насправді як? Та й які такі небачені ласощі могли бути на тому Золотому Столі? Торт? Пфе, що таке торт? Вона, де речі, вчора їла торта — його може й тато чи мама купити. Або цукерки, пфе, для чого йти так далеко за якимись цукерками? В магазині їх скільки хочеш. От би, гм… от би… зустрітися там з Вовком. Бр-р-р, як страшно і як хочеться зустрітися з Вовком.

Вона йшла, було вже поночі, і Зірка сиділа коло місяця А десь у темряві тихо йшов Вовк, і в нього були не зуби, а шоколадки. І дівчинка дуже захотіла з ним зустрітися…

4

Але ми забігли трохи наперед. Бо ніхто не знає, що оту казку про Золотий Стіл Вовк підслухав, сидячи під вікном у дівчинки. Був він тоді голодний, той чудний шоколадним Вовк, і блукав по вулицях разом із дядьком Сном. Дядько мав багато роботи: скільки воно є тих дітей, і кожному заснути треба. Вовк був йому в той день Компаньйоном, бо йому теж було цікаво поблукати по сонних міських вулицях. От вони й спинилися з дядьком Сном, щоб послухати казку. Дядько Сон залишив його сторожити, коли буде кінець, а сам махнув до сусідських дітей. Він у той вечір так швидко затуляв дітям очі, що їхні мами аж почудувалися: ніколи так хутко їхні діти не засинали. А була тому причина проста: поспішав дядько Сон до нашої дівчини. Адже та дівчинка цілий вечір сумувала разом із татом, і тому їй треба було віддати уваги більше.

Вовк же слухав, слухав казку й заслухався. Та оповідь схвилювала його, і він аж угору зирнув: світить Місяць, а коло нього — гарна ошатна Зірочка.

— Слухай, Зірочко, — спитав він, — а те Поле й справді є?

Але Зірочка не відповідала, і Вовк вирішив: відшукає те Поле сам, адже все одно треба йому цілу ніч блукати.

Однак для Вовка ласощі зовсім не те, що для дітей, хай би й був той Вовк шоколадний. От йому й уявилося, що на столі тому — зайці і вівці, і там нетерпляче чекають його, щоб він їх… з'їв.

5

Дівчинка вже виходила з будинку. Йшла вулицями, а вони були аж зовсім порожні. Йшла по білій, пухнастій від куряви дорозі, і її біла сорочечка світилася. Сяяв у небі Місяць, стояла коло нього Зірочка, і дівчинка повертала до них вряди-годи голівку. Йшла таки на Поле, однак зовсім не за ласощами, бо хто блукав би ночами за ласощами, коли їх можуть купити мама й тато, дівчинка йшла побачити таки Вовка!

А Вовк ішов тією ж дорогою, навіть поруч з дівчинкою, тільки вони не бачили одне одного. А не бачили тому, що Зірочка, ота мала місячна чарівниця, що висіла в небі, навіть гадки не мала спуститись у діл. А справжня казка починається саме тоді, коли Зірочка опуститься.

Вони, здається, довго йшли, Вовк і та дівчинка, шепотіли кожен своє, бо всі діти, коли граються самі або ж коли їм сумно, шепочуться самі з собою.

Отож Вовк сказав:

— Там стільки зайців, овечок, а я так хочу, гр-р-р, поласувати. Я, може, їх і не чіпатиму, я, може, сяду собі та й дивитимуся, бо для шоколадного вовка задоволення вже дивитися на таке добро. Тоді йому здається, що він — справжній вовк, а який шоколадний вовк не хоче стати справжнім?

Дівчинка ж ішла й шепотіла:

— Зрештою, воно непогано було б, якби на тому Золотому Столі були й ласощі. Бо хоч тато й мама часто приносять їх додому, але там можуть бути не такі ласощі. Там можуть бути цукерки-принци і тістечка-принцеси. Можуть бути торти-зайці і шоколадні вовки.

Вона аж здригнулася від задоволення.

— Я хочу побачити тих вовків, — сказала вона, позираючи в небо, — бо вони такі страшні і так гарно сняться!

Отак вони й розмовляли і йшли, йшли, йшли, їм аж ноги потомилися. Тоді дівчинка спробувала підстрибнути, як колись малим підстрибував її тато. І справді, вона полетіла. Летіла, і їй було тепло на серці, було страшно й весело, а там, угорі, ворухнулася, здається, Зірочка.

— Зійди, маленька, — прошепотіла дівчинка, — я так тебе чекаю!

Вона перелітала з гори на гору, Вовк теж летів з гори на гору, але й тепер вони не помічали одне одного, адже казка тільки розпочинається.

Дівчинка ступила на росяну траву й зупинилася. Очі в неї широко й здивовано розширилися, кулачки стислися, вона аж навшпиньки звелася: перед нею раптом засяяло й замиготіло барвами Поле. Було воно велике й широке, густо засипане квітами, які в місячному світлі переливалися і, здається, бриніли. Подзвонювало золоте колосся і цвіли в ньому волошки з дорогоцінного каміння, а на узбіччях та галявинках — безліч-безліч квітів! Раптом зарухалися ті квіти і посхиляли голівки. Знову зринула м'яка, колислива музика, і в такт тій музиці хитнулися квіти, м'яко й легенько повели танок. Від того все заспівало, бо з'явилося там безліч пташок, зелених та білих, які вилаштувалися, як співаки на концертах, а патлата Чапля вимахувала диригентською паличкою. Полем ішла дівчина, весела й чарівна, і, побачивши її, Вовк з

дівчинкою завмерли. Над головою аж затрусився, начебто сміявся, великий повний Місяць, а Зірочка стала така красива, що дівчинка й слова вимовити б не зуміла.

Посеред Поля стояв Золотий Стіл. Вовк дивився на той Стіл і думав, що там його телята й овечки, а дівчинка злякалася: а що, як справді те, що вона надумала, здійсниться? Що, як справді сидить десь там, у темені, страшний-престрашний Вовк, а вона не зможе від нього втекти? Що тоді буде, як Вовк з'їсть її і вона, може, помре, га? І що вона потім скаже татові? Та й мамі не можна хвилюватися, адже недаремно забрали її в лікарню. Дівчинка таки злякалася й позадкувала, навіть хотіла дременути звідси геть. Вдома вона розкаже татові, а потім і подружкам, що таки бачила цей Золотий Стіл та ласощі, — можна буде й вигадати, що бачила вона й Вовка: хто там перевірить, чи правду вона казала?

6

Тим часом Вовк підходив до Золотого Столу. Сів за декілька кроків від нього і замиловано дивився. Бо на столі таки було все, чого він бажав: зайці, овечки, гуси й телята. Стояла там навіть корова, і сльози покотилися з вовчих очей: така чудова була та корова! Отож сидів він та плакав, і, здається, були то шоколадні сльози.

Тоді до нього підійшла Зірочка.

— Ну, чого ти плачеш, дурненький? — сказала вона, гладячи його, як цуценя, — Маєш усе, що хотів.

— Я й плачу від того, — сказав Вовк, — що маю все, що хотів.

А дівчинка з другого боку Золотого Столу так боялася, так боялася, що навіть… перестала боятися. Еге ж, ви такого не знаєте, бо коли дуже боїшся, стає так цікаво, що візьми не підійди до того Золотого Столу! І

вона повільненько, обережнесенько чап-чалап, чап-чалап, — усе ближче й ближче до Столу. Думає: хоч цукеркою пригощусь, а то відучора не їла, мама завжди каже, що досить уже тих цукерок, а то зіпсує зуби… Ну, а Вовк, хай він її трохи і з'їсть, потім прийдуть мисливці і звільнять її, як Червону Шапочку, еге ж. Окрім того, вона не хоче казати неправду татові й подружкам, начебто бачила того Вовка, адже його їй і справді дуже хочеться побачити.

Вона стала по той бік Золотого Столу так, що Вовк її, а вона Вовка не бачили, і задивилася. Але на Столі тому, гм, гм… на Столі тому не було ні-чо-го! Так, зовсім голий був стіл! Дівчинка здивовано роззирнулася. Неправду казав їй тато, нічого-таки на тому Столі нема…

7

До неї повільно підходила Зірочка.

— Мені казав тато, — мовила дівчинка, — що на тому столі мають бути цукерки…

— Пхе, — сказала Зірочка, — ну що тобі цукерки, їх і тато може купити.

— А торт, — з відчаєм сказала дівчинка, — торт має бути!

— Пхе, — сказала Зірочка, — хіба треба казки, щоб з'явився торт? Хіба учора ти його не їла? Що таке торт, коли його й мама може купити!

Тоді на очі дівчинці вибилися сльози.

— А Вовк? — прошепотіла вона, — Вовка не купить ні мама, ні тато…

І вона побачила Вовка. Той сидів на траві, дивився на Золотий Стіл і плакав.

— Чого він плаче, Зіронько? — спитала дівчинка.

Зірочка засміялася і погладила її по голові.

— Бо він такий дурненький, як і ти, дівчинко. Хоче бути справжнім вовком, а не знає як!

Тоді засвітилися радісно очі в дівчинки і вона аж у долоні сплеснула.

— Я знаю, що треба зробити, — сказала вона, — Хай він мене злякає!

Тоді Вовк зірвався на ноги. Вишкірив зуби і почав задкувати від дівчинки.

— Слухай, — закричала вона розпачливо, — не тікай від мене! Коли ти втечеш, не вийде казки!

Але Вовк таки тікав. Тоді дівчинка побігла слідом, гублячи по дорозі сльози і щосили гукаючи:

— Не тікай від мене, Вовчику-братчику! Я тебе хочу злякатися, я хочу, щоб ти став моєю казкою!

Але Вовк утік. Зупинилася вражено дівчинка, а Зіронька сміялася-заливалася, а ще більше сміявся, аж підстрибував серед неба повний, товстий і добродушний Місяць.

— Чому воно так? — спитала дівчинка, — Чому на столі не було ані цукерки?

— Бо ти не для цього сюди йшла, — сказала Зірочка.

— Чому ж тоді втік і Вовк?

— Тому що це не той Вовк, що тобі потрібен. Цей прийшов для своєї казки. Адже сюди приходять ті, котрі дуже-дуже хочуть казки, аж так, що й жити не можуть без неї. Для того й існують Поле і Золотий Стіл.

— Ти несправедлива, — сказала дівчинка, — Бо я таки хотіла казки. Я прийшла сюди, щоб побачити Вовка. Тільки не такого, як у зоопарку, там вони звичайні й нечупарні, як собаки. Я хотіла б побачити Вовка дивовижного!..

Тоді всміхнулася Зіронька й махнула рукою. І все навколо загарчало: загарчали Місяць і дерева, квіти і колоски. Загарчало й на Золотому Столі, і дівчинка раптом побачила на ньому того Вовка, якого хотіла побачити. Був він великий, аж до неба, і хутро на ньому світилося зеленувато-червонястим сяйвом. Він знову гаркнув і пішов до неї, вискалюючи великі, жахливі зубиська.

І дівчинка не на жарт перелякалася. Вона вдарила в ноги, серце в неї перелякано задвигтіло, і помчала вона геть із того Поля і від того Золотого Стола. За нею гнався Вовк, вона ж летіла з гори на гору, мчала, перестрибувала яри й долини, вона бігла, неслася, бо вже не хотіла, щоб той Вовк і трошки її з'їв, уже хотіла до мами й тата. А в грудях у неї жила радість, бо, здається, вперше в житті вона була по-справжньому щаслива, а окрім того… окрім того, вона трошки знала, що це зовсім не казка була, а сон.